

NORGES HØYESTERETT

Den 9. november 2016 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av dommerne Skoghøy, Webster og Falch i

HR-2016-02287-U, (sak nr. 2016/1980), sivil sak, anke over beslutning:

A

B (advokat Arnhild Skretting)

mot

X kommune v/barneverntjenesten (advokat Cato Helstrøm)

avsagt slik

K J E N N E L S E :

- (1) Saken gjelder anke over lagmannsrettens beslutning om ikke å gi samtykke til å fremme anke over dom i barnevernssak, jf. tvisteloven § 36-10 tredje ledd.
- (2) A (mor) og B (far) er kurdiske tyrkere og har tre barn sammen. Det eldste, C, er født 00.00.2007 og ble ved akuttvedtak samme dag besluttet plassert i fosterhjem.
- (3) Foreldrene fremsatte i desember 2008 krav om oppheving av omsorgsovertakelsen. Fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker i Nordland (fylkesnemnda) tok 10. desember 2009 ikke kravet til følge og reduserte samværet fra seks til fem ganger per år. Foreldrene brakte saken inn for Alstahaug tingrett, som i dom 21. juli 2010 opprettholdt omsorgsovertakelsen og reduserte samværet til fire ganger per år.
- (4) Fosterforeldrene, som også har fire felles barn, flyttet tidlig i 2010 fra hverandre, og C bodde deretter annenhver uke hos fostermor og fosterfar. Barneverntjenesten besluttet at C fra november 2011 skulle bo hos fosterfar og ha samvær med fostermor. I juli 2013 besluttet tjenesten å flytte hovedomsorgen til fostermor med grunnlag i en rekke bekymringer knyttet til omsorgen hos fosterfar. Fostermor har senere fått en ny samboer.
- (5) Fylkesnemnda avviste 20. april 2012 et krav fra foreldrene om tilbakeføring av omsorgen. I vedtak 8. juni 2012 ble samværsordningen noe endret.

- (6) Foreldrene krevde 4. desember 2013 på nytt at omsorgen for C skulle tilbakeføres dem. Barneverntjenesten oppnevnte sakkyndig, og fylkesnemnda tok i vedtak 14. april 2015 ikke kravet til følge. Samværet med foreldrene ble redusert til to ganger per år, hver av to timer under tilsyn.
- (7) Foreldrene tok ut stevning 10. mai 2015. Saken ble overført til Salten tingrett som oppnevnte sakkyndig og avsa dom 15. april 2016 hvor fylkesnemndas vedtak ble stadfestet.
- (8) Tingretten la til grunn at det ikke er grunn til å betvile foreldrenes omsorgskompetanse. Den la imidlertid også til grunn at de ikke fullt ut forstår Cs særlige omsorgsbehov. Det var derfor ikke overveiende sannsynlig at foreldrene kunne gi henne forsvarlig omsorg, jf. barnevernloven § 4-21 første ledd første punktum. Tingretten kom videre til at det forelå høy risiko for at det kan oppstå alvorlige problemer for C dersom hun skulle flytte til foreldrene, jf. bestemmelsens annet punktum. Tingretten kom endelig til at det ikke var grunn til å endre fylkesnemndas fastsetting av samvær med foreldrene.
- (9) Foreldrene anket dommen i sin helhet til Hålogaland lagmannsrett, som 23. juni 2016 traff denne beslutningen:
- "Det gis ikke samtykke til at anken fremmes."**
- (10) *A og B* har anket beslutningen til Høyesterett og i korthet gjort gjeldende at lagmannsretten ikke har gitt noen begrunnelse for beslutningen, og at samtykkenektelsen fremstår som uforsvarlig. Det er fremsatt påstand om at lagmannsrettens beslutning oppheves.
- (11) *X kommune v/barneverntjenesten* har tatt til motmæle og i korthet gjort gjeldende at begrunnelsen er tilstrekkelig og ikke lider av noen feil. Det er fremsatt påstand om at anken forkastes.
- (12) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at anken gjelder lagmannsrettens saksbehandling, som utvalget kan prøve.
- (13) Ankeutvalget har ved avgjørelsen av anken delt seg i et flertall og et mindretall.
- (14) Flertallet – *dommerne Skoghøy og Falch* – er kommet til at anken må tas til følge og ser slik på saken:
- (15) Høyesterett kom i Rt. 2010 side 274 og Rt. 2010 side 284 til at lagmannsretten ikke har generell plikt til å grunngi beslutninger om å nekte en anke fremmet etter tvisteloven § 36-10 tredje ledd. I de respektive avgjørelsenes avsnitt 64 og avsnitt 28 fremgår imidlertid at det foreligger begrunnelsesplikt dersom "særlige omstendigheter tilsier det".
- (16) Med dette utgangspunkt har Høyesteretts ankeutvalg over tid utviklet en praksis som går ut på at lagmannsretten skal begrunne slike ankenektelser i den grad hensynet til en forsvarlig saksbehandling tilsier det, jf. Rt. 2011 side 1053 avsnitt 27, Rt. 2011 side 1523 avsnitt 22, Rt. 2012 side 561, Rt. 2012 side 855, Rt. 2012 side 1252, Rt. 2012 side 1924, Rt. 2013 side 1217 avsnitt 13, Rt. 2013 side 1418 avsnitt 18, Rt. 2014 side 1034 avsnitt 12, Rt. 2015 side 1175 avsnitt 17, HR-2016-1294-U og HR-2016-2156-U. Det fremgår at denne begrunnelsesplikten ikke bare er knyttet til lagmannsrettens skjønnsmessige vurdering, men også til dens standpunkt til om de lovbestemte vilkår er oppfylt.

(17) I Rt. 2014 side 1034 avsnitt 12 ble det klargjort at denne regelen om begrunnelsesplikt "er en annen regel enn den som følger av tvistelovens opprinnelige system, jf. Rt. 2010 side 274". Det må derfor legges til grunn at avgjørelsene fra 2010 har blitt fraveket og satt til side gjennom omfattende praksis i ankeutvalget, se også Skoghøy, "I hvilken utstrekning bør rettsoppfatninger av Høyesterett kunne fravikes?", inntatt i Lov sannhet rett, Norges Høyesterett 200 år (2015) på side 274–275. Beslutningene skal ikke begrunnes bare når "særlige omstendigheter" tilsier det; de skal begrunnes "i den grad hensynet til forsvarlig saksbehandling" tilsier det.

(18) Begrunnelsesplikten er, i de tilfellene lagmannsretten – som her – finner at ingen av vilkårene i § 36-10 tredje ledd er oppfylt, utdypet i Rt. 2015 side 1175 avsnittene 17 til 19, hvor det heter:

"Høyesteretts ankeutvalg har, som nevnt, full kompetanse ved prøvingen av vilkårene for ankesamtykke etter § 36-10 tredje ledd. Men lovens ordning er at det er lagmannsrettene som skal foreta vurderingen i første omgang. Lagmannsrettene skal derfor, i lys av kravet til forsvarlig saksbehandling, begrunne sine beslutninger om å nekte samtykke så langt det trengs for å sikre og vise at spørsmålet om å nekte samtykke til ankebehandling er reelt og forsvarlig vurdert, jf. ...

I anken til lagmannsretten har foreldrene vist til flere konkrete forhold som man mener må innebære at det er vesentlige svakheter ved tingrettens avgjørelse og saksbehandling. Det er imidlertid ut fra lagmannsrettens, helt korte og generelt formulerte, beslutning hverken mulig å se om lagmannsretten har oppfattet hva foreldrene konkret gjorde gjeldende som grunnlag for at samtykke burde gis etter tvisteloven § 36-10 tredje ledd bokstav c, eller hvorfor lagmannsretten har kunnet konkludere med at det som ble gjort gjeldende likevel ikke utgjorde vesentlige svakheter ved tingrettens avgjørelse eller saksbehandling.

Lagmannsrettens beslutning bør da oppheves."

(19) I vår sak hadde foreldrene i anken til lagmannsretten anført at vilkårene i § 36-10 tredje ledd bokstavene a og c var oppfylt. Under bokstav a var det anført tre forhold; barnets behov for tilhørighet til egen kultur og opprinnelse, betydningen av omsorgssvikt i fosterhjemmet og betydningen av foreldrenes gode omsorgsevne.

(20) Lagmannsretten begrunnet ankenektelsen slik:

"Lagmannsretten har vurdert om det er grunnlag for å gi samtykke, men finner at ingen av vilkårene i tvisteloven § 36-10 tredje ledd for å kunne gi samtykke til at anken fremmes er oppfylt.

Når det gjelder vilkåret i § 36-10 tredje ledd bokstav a om at anken gjelder spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende sak, bemerkes kort at tingretten, etter kjennelse fra Hålogaland lagmannsrett 19.08.2015, oppnevnte sakkyndig med særlig kyndighet til å gi en vurdering av saken i lys av kulturperspektivet. Kulturperspektivet er behandlet og vurdert av tingretten, og det er foretatt en konkret avveining av kulturelle utfordringer og tilknytningsspørsmål sett i forhold til andre utfordringer for barnet. Anken gjelder den konkrete avveiningen av utfordringer i saken, og reiser slik saken nå står, ikke spørsmål som har betydning utenfor saken."

(21) Uten å gjengi foreldrenes hovedanførsler trekker lagmannsretten i sin begrunnelse bare frem ett av de tre anførte forholdende under § 36-10 tredje ledd bokstav a, og den omtaler ikke de forhold som er anført under tredje ledd bokstav c. Anken over det subsidiære kravet om utvidet samvær, er ikke særskilt omtalt.

(22) Denne begrunnelsen er etter ankeutvalgets flertalls syn for knapp til å kunne vise at

spørsmålet om å nekte samtykke til ankebehandling er reelt og forsvarlig vurdert av lagmannsretten. Slik denne saken ligger an, skulle det etter flertallets oppfatning ha fremgått av begrunnelsen at lagmannsretten har vurdert de hovedgrunnene foreldrene hadde gjort gjeldende. Det var da ikke tilstrekkelig å drøfte bare ett av dem. Videre skulle det fremgått – både for omsorgs- og samværskravet – hvorfor de anførte grunnene ikke er tilstrekkelige til å oppfylle vilkårene i § 36-10 tredje ledd.

- (23) Ankeutvalget har full kompetanse til å prøve om vilkårene for å nekte anken helt eller delvis fremmet for lagmannsretten. Fordi lagmannsrettens begrunnelse er så vidt knapp, finner ankeutvalgets flertall at spørsmålet bør behandles på nytt av lagmannsretten som første instans.
- (24) Lagmannsrettens beslutning må da etter flertallets oppfatning oppheves.
- (25) Utvalgets mindretall – *dommer Webster* – har kommet til at anken bør forkastes.
- (26) Som flertallet redegjør for, ble det i avdelingsavgjørelsene i Rt. 2010 side 274 og Rt. 2010 side 284 lagt til grunn at lagmannsretten ikke har en generell plikt til å begrunne en beslutning om ikke å gi anketillatelse etter tvisteloven § 36-10 tredje ledd. Bare dersom "særlige omstendigheter tilsier det" skulle slike beslutninger måtte begrunnes.
- (27) Dette ble lagt til grunn i etterfølgende utvalgspraksis. I Rt. 2011 side 1053 ble det lagt til grunn begrunnelsesplikt i tilfellet der lagmannsretten har funnet at ett eller flere av vilkårene for ankebehandling er oppfylt, men likevel ikke har gitt anketillatelse. Det foreligger i slike tilfeller "særlige omstendigheter" som tilsier begrunnelse. I avgjørelsen henvises det riktignok til "hensynet til forsvarlig saksbehandling", noe som etter mindretallets syn i slike tilfeller går ut på det samme.
- (28) Behovet for begrunnelse i Rt. 2011 side 1053 må forstås i sammenheng med at mens Høyesterett har full kompetanse til å prøve om vilkårene for ankebehandling er oppfylt, kan den skjønnsmessige vurderingen av om anketillatelse skal gis dersom ett eller flere av vilkårene er oppfylt, ikke prøves, jf. Rt. 2008 side 1317 og senere praksis. Avgjørelsen i Rt. 2011 side 1053 har blitt fulgt opp i utvalget. I juridisk teori er det i tråd med dette lagt til grunn at "hvis lagmannsretten kommer til at ingen av vilkårene for å gi anketillatelse er oppfylt, trenger beslutningen ofte ikke å begrunnes", se Skoghøy, *Tvisteløsning*, 2. utgave, 2014 side 1112.
- (29) I ankeutvalgets avgjørelse i Rt. 2013 side 1217 la imidlertid flertallet til grunn en utvidelse av begrunnelsesplikten uten at avdelingsavgjørelsen i Rt. 2010 side 274 ble drøftet. Flertallet oppstilte en begrunnelsesplikt knyttet til vurderingen av om vilkårene for anketillatelse var oppfylt. Etter å ha vist til tidligere praksis, som altså gjelder krav om begrunnelse for kan-skjønnet, ble det uttalt at begrunnelse "kan blant annet være påkrevd for å sikre – og vise – at spørsmålet om å gi samtykke til ankebehandling er reelt og forsvarlig vurdert". Ankeutvalgets mindretall sa seg uenig i flertallets rettslige utgangspunkter, under henvisning til Rt. 2010 side 274, men kom i den konkrete saken til at det forelå "spesielle omstendigheter" som tilsa at lagmannsrettens ankenektelse skulle vært begrunnet.
- (30) I Rt. 2014 side 1034 ble det av ankeutvalget tilsynelatende lagt til grunn at begrunnelsesplikten i den grad hensynet til forsvarlig saksbehandling tilsier dette, er generell. I avsnitt 12 heter det:

"En beslutning om å nekte en anke fremmet etter tvisteloven § 36-10 tredje ledd skal begrunnes av lagmannsretten i den grad hensynet til en forsvarlig saksbehandling tilsier dette, jf. Rt. 2011 side 1053 avsnitt 27, Rt. 2011 side 1523 avsnitt 22, Rt. 2012 side 561, Rt. 2012 side 855, Rt. 2012 side 1252, Rt. 2012 side 1924 og Rt. 2013 side 1217 avsnitt 13. Dette er en annen regel enn den som følger av tvistelovens opprinnelige system, jf. Rt. 2010 side 274. Dagens rettsstilstand står i sammenheng med den øvrige rettsutviklingen for så vidt gjelder begrunnelse av silingsavgjørelser i sivile saker for lagmannsretten, jf. særlig Rt. 2009 side 1118 og EMDs dom i *Hansen v. Norway* (2. oktober 2014) avsnitt 71–83, som begge gjaldt den generelle nektelsesregelen i tvisteloven § 29-13 andre ledd."

- (31) I Rt. 2015 side 1175 tok ankeutvalget begrunnelsesplikten nok et steg videre. I avsnitt 17 – som også er gjengitt av flertallet – heter det:
- "Høyesteretts ankeutvalg har, som nevnt, full kompetanse ved prøvingen av vilkårene for ankesamtykke etter § 36-10 tredje ledd. Men lovens ordning er at det er lagmannsrettene som skal foreta vurderingen i første omgang. Lagmannsrettene skal derfor, i lys av kravet til forsvarlig saksbehandling, begrunne sine beslutninger om å nekte samtykke så langt dette trengs for å sikre og vise at spørsmålet om å nekte samtykke til ankebehandling er reelt og forsvarlig vurdert, jf. Rt. 2013 side 1217 avsnitt 13 og Rt. 2013 side 1418 avsnitt 18."**
- (32) I herværende sak går flertallet enda lenger i å oppstille en plikt til begrunnelse. Det kreves begrunnelse for hvorfor "hovedgrunnene foreldrene hadde gjort gjeldende" ikke kan nå frem. Videre oppstilles det en begrunnelsesplikt for både omsorgs- og samværskravet for "hvorfor de anførte grunnene ikke er tilstrekkelige til å oppfylle vilkårene i § 36-10 tredje ledd".
- (33) Mindretallet mener at flertallet ved dette reelt sett legger til grunn at lagmannsretten har en generell plikt til å begrunne en beslutning om ikke å gi anketillatelse etter tvisteloven § 36-10 tredje ledd. Mindretallet er tvilende til den rettskildemessige deknningen for en så omfattende begrunnelsesplikt. Så lenge avdelingsavgjørelsene fra 2010 ikke er satt til side ved en ny avdelingsavgjørelse, og det ikke foreligger nytt rettskildemateriale av betydning, skulle vurderingstemaet ut fra alminnelig rettskildebruk være om "særlige omstendigheter" tilsier begrunnelse. Utviklingen som har funnet sted i noen ankeutvalgsavgjørelser fra høsten 2013, er i liten grad rettslig begrunnet. I Rt. 2014 side 1034, som er sitert over, vises det til "hensynet til en forsvarlig saksbehandling" og "rettsutviklingen" ved storkammeravgjørelsen i Rt. 2009 side 1118 og dom 2. oktober 2014 fra Den europeiske menneskerettsdomstol (EMD) i *Hansen v. Norway*.
- (34) Om kravet til *forsvarlig saksbehandling* tilsier en generell begrunnelsesplikt, ble vurdert ved behandlingen i avdeling, se Rt. 2010 side 274 avsnitt 51–53. Det ble der vist til at saksbehandlingsreglene i tvangssaker etter barnevernloven er meget betryggende, at fylkesnemnda fullt ut kan sammenlignes med en førsteinstansbehandling i domstolene og at tingretten og lagmannsretten reelt sett er andre og tredje instans. Det ble også vist til den begrensede rettskraften av disse avgjørelsene, ettersom nytt krav om å oppheve omsorgsovertakelsen kan fremsettes etter ett år og at barneverntjenesten er pålagt å starte ny undersøkelsessak umiddelbart hvis det fremmes krav om det. Konklusjonen ble derfor at Høyesterett "ikke [kunne] se at hensynet til rettsikkerheten tilsier at alle avgjørelser om samtykke til anke etter tvisteloven § 36-10 tredje ledd skal begrunnes".
- (35) Mindretallet påpeker videre at *storkammeravgjørelsen i Rt. 2009 side 1118*, hvor det ble oppstilt en generell begrunnelsesplikt for en beslutning om å nekte anke fremmet etter tvisteloven § 29-13 andre ledd, var en del av bakgrunnen for at Høyesterett i avdeling i 2010 tok stilling til spørsmålet om begrunnelsesplikt for en beslutning om ikke å gi anketillatelse etter tvisteloven § 36-10 tredje ledd, se Rt. 2010 side 274 avsnitt 43. Storkammeravgjørelsen i

Rt. 2009 side 1118 representerte med andre ord ikke en "rettsutvikling" med betydning for begrunnelsesplikten for avgjørelser etter tvisteloven § 36-10, slik avdeling så det i Rt. 2010 side 274.

- (36) I *Hansen v. Norway* kom EMD til at å nekte en anke fremmet etter tvisteloven § 29-13 andre ledd uten begrunnelse, slik praksis var forut for storkammeravgjørelsen i Rt. 2009 side 1118, innebar krenkelse av Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 6 nr. 1. Etter mindretallets syn er det flere forskjeller mellom stilingsordningen etter tvisteloven § 29-13 andre ledd og § 36-10 tredje ledd som gir grunn til å reise spørsmål om hvilken betydning dommen har for begrunnelsesplikten etter § 36-10 tredje ledd. I den overordnede vurderingen som skal foretas i henhold til dommen avsnitt 73, må det tas hensyn til at mens utgangspunktet for saker etter tvisteloven § 29-13 andre ledd er at det foreligger ankerett, er utgangspunktet for saker etter § 36-10 tredje ledd at det kreves tillatelse til anke. Det må tas i betraktning at fylkesnemnda som nevnt i realiteten er førsteinstansdomstol, slik at lagmannsretten er tredje instans. Ved silingen har lagmannsretten ikke full jurisdiksjon, men skal bare ta stilling til om vilkårene for anketillatelse er oppfylt, sml. avsnitt 82. Siden Høyesterett som nevnt har full kompetanse til å prøve om vilkårene for ankebehandling er oppfylt, har manglende begrunnelse av denne vurderingen ikke betydning for en effektiv utøvelse av adgangen til å anke lagmannsrettens beslutning, sml. avsnitt 83.
- (37) Mindretallet finner det utilfredsstillende at konklusjonen fra behandlingen i avdeling om at lagmannsretten ikke har en generell plikt til å begrunne en beslutning om ikke å gi anketillatelse etter tvisteloven § 36-10 tredje ledd, snus uten at spørsmålet er behandlet på nytt i avdeling med en tilsvarende grundig drøftelse av rettskildematerialet. Den stadige utviklingen etterlater usikkerhet for partene og lagmannsrettene. Til tross for at anken skal behandles så hurtig som mulig, jf. prinsippet i tvisteloven § 36-5 andre ledd, mener mindretallet derfor at den burde ha vært overført til behandling i avdeling i medhold av domstolloven § 5 første ledd andre punktum. Det er det imidlertid ikke flertall for, og anken må derfor avgjøres av utvalget.
- (38) Etersom Høyesterett kan prøve fullt ut om vilkårene for ankebehandling er oppfylt, finner mindretallet det ikke nødvendig å ta nærmere stilling til hvor langt begrunnelsesplikten går. Høyesterett har det samme faktiske grunnlaget for å avgjøre spørsmålet om vilkårene er oppfylt som lagmannsretten – nemlig sakens dokumenter. Det er derfor uansett ikke nødvendig å sende saken tilbake til lagmannsretten for ny behandling av spørsmålet der.
- (39) Tvisteloven § 36-10 tredje ledd bokstavene a og c, som er påberopt av ankende part å være oppfylt, lyder:
- "Anke over tingrettens dom i sak om fylkesnemndas vedtak etter lov om barneverntjenester kan ikke fremmes uten lagmannsrettens samtykke. Samtykke kan bare gis når**
a) anken gjelder spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende sak,
 ...
c) det er vesentlige svakheter ved tingrettens avgjørelse eller saksbehandling..."
- (40) For så vidt gjelder bokstav a har lagmannsretten begrunnet hvorfor kulturperspektivet ikke reiser spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende saken. Begrunnelsen på dette punktet er sitert av flertallet og mindretallet slutter seg til denne.
- (41) Det er anført at saken har betydning utenfor den foreliggende saken fordi barnet har vært utsatt for omsorgssvikt fra det offentlige i den perioden hun bodde sammen med fosterfaren. Tingretten tok ikke stilling til riktigheten av dette, men pekte på at det avgjørende i saken er

om vilkårene etter barnevernloven § 4-21, jf. § 4-1 er oppfylt og at i den vurderingen er det ikke rom for å tillegge eventuelle tidligere feil og mangler betydning. Mindretallet har forståelse for at det er omstendigheter i saken som kan danne grunnlag for mistro fra foreldrenes side til den omsorgen barnet har mottatt under offentlig omsorg, men den avgjørende vurderingen for omsorgsovertakelsen og samværsspørsmålet må likevel være hva som er barnets beste nå. De sakkyndige, fylkesnemnda og tingretten har vært enige om at barnets beste er at barnet får bli hos fostermoren. Spørsmålet om eventuell omsorgssvikt mens det har vært under offentlig omsorg er dermed mindre relevant. Mindretallet kan ikke se at vilkåret i bokstav a er oppfylt ut fra denne anførselen.

- (42) Videre er det anført at vilkåret i bokstav a er oppfylt fordi barna ville fått bedre omsorg hos de biologiske foreldrene enn i fosterhjemmet. Denne anførselen beror på konkrete vurderinger og reiser ikke "spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende sak".
- (43) Det er også anført at det er vesentlige svakheter ved tingrettens avgjørelse eller saksbehandling, jf. bokstav c. Etter mindretallets syn er tingrettens dom grundig, og den gjør både rede for de forholdene som taler for og mot tilbakeføring av barnet. Det var oppnevnt sakkyndig i tingretten, og denne har avgitt en omfattende rapport. Selv om sakkyndigrapporten framhever de biologiske foreldrenes ressurser og positive utvikling, og på motsatt side utfordringene hos fostermor, gir rapporten klar støtte til konklusjonen om at jenta må bli hos fostermor. Det heter for eksempel at det er "vanskelig å se for seg at C ville tåle et slikt brudd, til tross for at foreldrene samlet langt på vei kan tilby trygg og utviklingsfremmende omsorg". Jenta er nå 9 ½ år og har bodd hele sitt liv hos fosterforeldrene. Hun har sterk og god tilhørighet hos fostermoren og barnet har selv gitt klart uttrykk for at hun ikke ønsker å flytte fra fostermor.
- (44) Den sakkyndige rapporten gir ikke noen konkret anbefaling med hensyn til antall samvær og timer, men tingretten har støttet seg til forklaringer i retten fra blant annet den oppnevnte sakkyndige og det sakkyndige vitnet, og har konkludert med at jenta "per i dag ikke har samværskompetanse for hyppigere samvær". Det er dessuten vist til at jenta ikke selv har uttrykt ønske om ytterligere samvær. Tingretten har også trukket opp en del forutsetninger for eventuell fremtidig utvidelse av samværet. Det er således ikke riktig som anført i anken til lagmannsretten, at tingretten bare har vist til fylkesnemndas vedtak med hensyn til samværsrettens omfang.
- (45) På denne bakgrunn kan mindretallet ikke se at det er vesentlige svakheter ved tingrettens avgjørelse eller saksbehandling. Det tilføyes at kommunen har opplyst i anketilsvaret til Høyesterett at dette er tiende gangen saken er brakt inn for retten til avgjørelse etter 2007. I nærværende runde har omsorgsspørsmålet vært prøvd to ganger tidligere i fylkesnemnda og én gang i domstolene.
- (46) Mindretallet har etter dette kommet til at ingen av vilkårene for ankebehandling er oppfylt, og at anken derfor bør forkastes.
- (47) Kjennelse avsies i samsvar med flertallets konklusjon.

SLUTNING:

Lagmannsrettens beslutning 23. juni 2016 oppheves.

Bergljot Webster
(sign.)

Jens Edvin A. Skoghøy
(sign.)

Ingvald Falch
(sign.)

Riktig utskrift: